Pregaria.cat

Entrada

MIRAR I DEIXAR-SE MIRAR

Veure és freqüentíssim. Mirar no ho és tant. Deixar-se mirar passa poques vegades. Els ulls veuen, entre tantes visions hi ha algunes mirades, i que poques vegades ens deixem mirar.

La mirada sempre va acompanyada d'un actitud psicològica que pot arrossegar a la ment. Mirades interrogants, mirades curioses, mirades sorprenents, mirades possessives... Fàcilment la ment pot afegir-hi un comentari: "Quina cara més estranya", "Aquesta persona l'he vista altres vegades", "Ostres, que lleig!"...

Ens deixem mirar, que ens mirin, com a defensa, com a indiferència, com a repte i també com a simpatia, amistat i amor.

Deixar que ens mirin com a amistat i amor normalment comporta un moviment interior afectiu que pot arrossegar unes expressions externes: somriure, donar la mà, una abraçada.

La mirada implica un principi de relació que normalment no passa d'aquí. Quan ens deixem mirar per amistat o amor real o imaginari, estem dient que voldríem o volem continuar. Aquestes mirades poden comportar un enllaç, poden ser un moment més de la relació o un moment inicial.

Quan meditem, i encara més quan contemplem, la nostra mirada pot ser real o imaginària. Quan meditem, i encara més quan contemplem els esdeveniments de la vida de Jesús, tenim un lligam amb Ell; si no, no ho faríem. Lligam de recerca, d'admiració, interrogant o amor.

Deixem que en el nostre interior Jesús ens miri. Amistat, amor, unió, configuració... i com ho podríem expressar? Fa temps hi havia una pregària que ens varen ensenyar els pares que deia: "Ulls del Bon Jesús, mireu-me". Santa Teresa volia que en els convents de les carmelites hi hagués imatges o pintures de Jesús perquè les religioses passessin de la mirada externa a la interna, i qui sap si no a la mirada d'Ell.

De totes maneres sempre ens caldran la caritat i l'amor per tenir garantia que és Ell i no una pura ficció.

Jesús Renau sj.